

7. Sedmi tožbeni razlog: Priloga I k izpodbijanemu aktu je v nasprotju z načelom sorazmernosti.

- Tožena stranka krši načelo sorazmernosti, ker (a) ne poskuša uresničiti legitimnega cilja spodbujanja stroškovno učinkovitega razogličanja gospodarstva s tem, da bi energijsko intenzivnim sektorjem omogočila, da vlagajo v energetske učinkovitost, namesto da svoje proizvodnje selijo v tretje države, (b) izključenim sektorjem nalaga pretirano breme, čeprav bi lahko cilje izpodbijanega akta vsaj v enaki meri dosegla z manj obremenjujočimi rešitvami (kot je določitev maksimalne ravni pomoči ali mehanizmov pogojevanja), in (c) je bistvene podrobnosti presoje upravičenih sektorjev razkrila šele štiri dni pred objavo izpodbijanega akta 25. septembra 2020, kar je le nekaj več kot tri mesece pred iztekom veljavnih smernic o sistemu trgovanja z emisijami. S tem je tožena stranka kršila člen 5(4) PEU.

⁽¹⁾ UL 2020, C 317, str. 5.

⁽²⁾ Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 631), kakor je bila spremenjena.

Tožba, vložena 17. decembra 2020 – Car-Master 2/Komisija

(Zadeva T-743/20)

(2021/C 72/40)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Tožeča stranka: Car-Master 2 sp. z o.o. sp.k. (Krakov, Poljska) (zastopnik: M. Miśkiewicz, pravni svetovalec)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predlog

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- Odločbo Evropske komisije C(2020) 7369 final z dne 22. oktobra 2020 v zadevi AT.40665 – Toyota razglasi za nično;
- toženi stranki naloži stroške postopka, vključno s stroški procesnega zastopanja.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja dva razloga.

1. Prvi tožbeni razlog: napačna razlaga in uporaba člena 13(2) Uredbe Sveta št. 1/2003 (v nadaljevanju: „Uredba 1/2003“) ⁽¹⁾.

- V utemeljitev tega tožbenega razloga tožeča stranka navaja, da zadeve ni obravnaval poljski organ, pristojen za varstvo konkurence, v smislu člena 13(2) Uredbe št. 1/2003. Tožeča stranka je namreč pri predsedniku Urzęd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (urad za varstvo konkurence in potrošnikov, v nadaljevanju: UOKiK) vložila pritožbo glede suma praks omejevanja konkurence. Vendar pa je ta organ zavrnil sprejetje ukrepov, ki so določeni v predpisih, in izvedbo ocene zadevnih ravnanj, pri čemer se je skliceval na to, da nima zadostne količine informacij, in tožečo stranko pozval k dopolnitvi informacij. Hkrati sam organ ni sprejel nobenega ukrepa, da bi jih pridobil, dokazno breme pa je v celoti prevajal na tožečo stranko. Zato delovanja organa ni mogoče opredeliti kot „obravnavanje zadeve“ v smislu Obvestila Komisije o sodelovanju v okviru mreže organov, pristojnih za konkurenco ⁽²⁾ in sodne prakse Sodišča. Posledično se je tudi Komisija za zavrnitev pritožbe neupravičeno oprla na člen 13(2) Uredbe št. 1/2003. Tožeča stranka dodaja, da je rezultat tega, da je Komisija zavrnila pritožbo, da zadeve ni obravnaval noben organ, kar je v bistvu v nasprotju z uvodno izjavo 18 Uredbe št. 1/2003.

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev pravice do dobrega upravljanja iz člena 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

— V utemeljitev tega tožbenega razloga tožeča stranka navaja, da nima možnosti izkoristiti pravic, ki ji pripadajo na podlagi člena 41(1) Listine, saj noben organ ni obravnaval njene zadeve. Ona pa nima možnosti za ukrepanje, saj, prvič, nacionalno pravo ne predvideva možnosti pritožbe zoper zavrnitev predsednika UOKiK, da bi sprejel ukrepe. Drugič, Komisija ni obravnavala zadeve, saj je napačno ugotovila, da de bila ta že obravnavana. Zaradi tega tožeča stranka nima možnosti za uveljavitev svojih pravic. Tožeča stranka navaja, da Komisija ni upoštevala vseh okoliščin te zadeve in ni skrbno preučila njenega položaja. Po mnenju tožeče stranke bi Komisija morala preučiti ravno to, ali in kako je bila zadeva obravnavana in potem natančno analizirati ukrepe nacionalnega organa, pristojnega za konkurenco. Komisija ni izpolnila te obveznosti, zato tudi ni izpolnila obveznosti potrebne skrbnosti, ki izhaja iz pravice do dobrega upravljanja. Komisija poleg tega ni izpolnila obveznosti iz člena 105(1) Pogodbe DEU. Ni namreč upoštevala okoliščine, da v primeru, da zavrne pritožbo, ki se nanaša na potencialno kršitev pravil o konkurenci, ta zadeva ostane nerešena, saj je nacionalni organ ni obravnaval.

(¹) Uredba Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205)

(²) UL 2004, C 101, str. 43.

Tožba, vložena 21. decembra 2020 – Jakeliūnas/ESMA

(Zadeva T-760/20)

(2021/C 72/41)

Jezik postopka: litovščina

Stranki

Tožeča stranka: Stasys Jakeliūnas (Vilna, Litva) (zastopnik: R. Paukštė, odvetnik)

Tožena stranka: Evropski organ za vrednostne papirje in trge (ESMA)

Predlogi

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— ugotovi, da je ESMA z dopisom ESMA22-105-1261 z dne 30. oktobra 2020 neutemeljeno zavrnil zahtevo tožeče stranke z dne 30. septembra 2020, s katero je pozvala ESMA, naj začne preiskavo o morebitni tržni manipulaciji (v nadaljevanju: zahteva);

— ESMA naloži ponovno obravnavo zahteve;

— ESMA naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja tri razloge.

1. S prvim tožbenim razlogom se zatrjuje, da:

— pravila iz Direktive 2003/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta (¹) zajemajo možne kršitve, opredeljene v zahtevi;

— se ta direktiva od sprejetja usklajuje in nadzoruje na ravni EU. To določa tudi Direktiva Komisije 2003/124/ES (²);